
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Kinh Đại Bát Niết Bàn - Tụng Phẩm IIb

<blockquote>Kalama tri ân bạn dieulienhoa67 ghi chép.</blockquote>

[26/10/2022 - 11:53 - dieulienhoa67]

Chúng ta học tiếp

Tại ngôi làng Kothigama mà chúng tôi đã nói sơ về lai lịch trước đây. Bên dưới ngôi làng này là lâu đài của vị Chuyển Luân Vương sau này sẽ ra đời thời Phât Di Lạc. Tại ngôi làng này Đức Phât nhắc lại vấn đề giáo lý quan trọng mà khi xưa cách đó 45 năm khi mới thành Đạo, ngài đã có nói rồi. Đó là nội dung bài Kinh Chuyển Pháp Luân. Khác nhau, có người trốn khổ tìm vui sống vui đầu trong hưởng thụ, đó là kiểu lợi dưỡng. Dạng thứ 2 trốn khổ tìm vui bằng hình thức khổ hạnh đọa đày thân xác, Ngài gọi đó là khổ hạnh. ngài nói rằng đầu vui đầu trong cái khổ hay cái vui, đã là vui đầu thì 0 thể cất đầu. Người vui đầu thì 0 thể giải quyết chuyện này chuyện kia, như cù lằn che mặt, như đà điểu vui đầu trong cát, 0 thể đối diện để giải quyết vấn đề, nên Ngài mới dạy con đường Trung Đạo: hiểu được khổ, trừ Tập, chứng Diệt, đó là nội dung Tứ Diệu Đế. Chữ Tứ Diệu Đế 0 phải là 1 cái giáo lý chúng ta học qua cho biết, mà phải nhớ rằng 4 Diệu Đế đề nghị chúng ta 4 việc phải làm : 1. đối với Khổ phải hiểu rằng mọi hiện hữu là khổ trong bất cứ hình thức nào. Và ở đâu có đam mê thì đam mê đó chính là nguồn khổ. Đam mê nào cũng là đam mê trong khổ. Muốn thoát khổ mà lại đam mê trong khổ, chúng ta 1 lần nữa lại đầu tư trong khổ. Muốn ra khỏi nhà tù mà lại yêu mê nhà tù thì làm sao ra khỏi. Chấn sợ 1 nơi chốn, 1 con người mà mình lại thương yêu đắm đuối nơi chốn, con người ấy thì làm sao có thể lìa khỏi?

Cách đây cũng lâu, tôi có đọc 1 bài phân tích của 1 vị giáo sư tâm lý học. Ông nói rằng tại sao có rất nhiều phụ nữ bị chồng bạo hành hạ vũ phu, đánh đập tàn phế mà 0 thể lìa bỏ được. Trường hợp bất đắc dĩ do phải lệ thuộc tài chính hay 1 lý do đặc biệt nào đó, như là người ấy gồng gánh cả gia đình họ mạc của mình, bây giờ mà bỏ ông thì mệt, thì 0 nói, mà có trường hợp người phụ nữ đi làm lụng cực khổ về phải hụng dưỡng 1 người đàn ông mà cứ thượng cẳng chân hạ cẳng tay suốt mùa này qua mùa khác. Thì ông phân tích, ông nói 1 cái điều mà tôi chưa bao giờ đọc 1 cái phân tích giống như vậy. Ông nói rằng vì ở người đàn ông vũ phu, nam tính rất mạnh. Chính nam tính mạnh đó trở nên sức hút khó cưỡng. Dĩ nhiên trong room này sẽ có nhiều người 0 đồng ý, nhưng tôi thấy có lý. Vì nếu mình vì lệ thuộc mà phải chịu đựng khổ thì có thể thông cảm. Đàng này mình nuôi ng ta để ng ta hành hạ dày xéo, thì người phụ nữ này đam mê cái nam tính của người đàn ông vũ phu đó.

Cũng vậy, chúng ta hiểu được vạn hữu là khổ, bất cứ đam mê nào trong khổ sẽ tiếp tục cái nguồn khổ mới, biết đó là người chồng vũ phu mà 0 lìa bỏ được mà tiếp tục yêu mê thì bị đòn ráng chịu, 0 có gì lạ. Chuyện đầu tiên phải hiểu vạn hữu là khổ, mọi sự có mặt, mọi hình thức có mặt trong mọi điều kiện, mọi hoàn cảnh đều là khổ hết. thứ 2, bất cứ niềm đam mê nào cũng chỉ là niềm đam mê trong khổ mà thôi. Chính niềm đam mê đó tạo ra 1 cái khổ khác. Bây giờ muốn hết khổ thì chỉ có 1 cách là đừng tiếp tục yêu mê trong khổ nữa. Làm sao để 0 yêu mê nữa? Chỉ có 1 cách : hành trì Bát

Chánh Đạo. Nội dung Bát Chánh Đạo là gì? Là đi ngược lại với Tập Đê. Tập Đê là yêu mê trong khổ. Bát Chánh Đạo = Đạo Đê = con đường Tam Học đi ngược lại, 0 tiếp tục yêu mê nữa, mà phải chán, phải sợ. Có chán sợ thì mới có ly dị, ly thân, ly hôn. Muốn người ấy bước khỏi cuộc đời của mình thì phải nhờ tới luật sư, tòa án. 1 người sống trên cuộc đời mà 0 biết những quy tắc này thì tiếp tục vùi đầu trong khổ.

Cho nên ở ngôi làng Kothigama, Đức Thế Tôn xác định: này các Tỳ Kheo, chính vì 0 hiểu 4 Thánh Đê mà chúng ta, tức là Ta và các người, đã vô lượng kiếp sanh tử (2 lần), đủ rồi! Các hữu vi, các hành đã vừa đủ để nhàm chán, vừa đủ để xả ly. Luân hồi chừng đó đã đủ rồi. Vô lượng kiếp về trước, hàng tỷ tỷ đại kiếp về trước đã có những vị Phật ra đời. Mà muốn trở thành 1 vị Phật thì phải có thời kỳ Sơ Phát Tâm. Sơ Phát Tâm nghĩa là chớm nguyện. Mà thời đó các vị Ba La Mật riết rồi thành Phật, mình ở đâu? Cũng 0 biết. Rồi các vị ấy thành Phật, thọ ký cho 800 ngàn vị Phật khác, lúc đó mình ở đâu? Và các vị được thọ ký đó cũng thành Phật, hàng tỷ tỷ đại kiếp qua, biết bao nhiêu vị được thọ ký. Cách đây hàng tỷ tỷ đại kiếp các vị ấy đã thành rồi, mà mình giờ mới lồm bồm qua Miền Điện ngôi thiên, cho muỗi cắn. Cho nên Ngài xác định toàn bộ quãng đường dài đằng đằng là do 0 hiểu 4 Đê.

Tiếp theo, sau bài giảng về nội dung 4 Đê, Ngài xác định chuyện phải làm đối với 4 Đê. 8:04

[28/10/2022 - 01:01 - dieulienhoa67]

Như hôm trước chúng ta đã học, có 3 việc phải làm đối với 4 Đê. Có 3 loại trí đối với 4 Đê. Thứ 1 là hiểu 4 Đê là gì. Thứ 2 là biết chuyện phải làm đối với 4 Đê. Thứ 3 là Thánh Trí biết rõ ta đã hoàn tất việc ta phải làm đối với 4 Thánh Đê. Ngày nào mình 0 có 3 trí này thì mình tiếp tục khổ. Hôm nay trong room này chúng ta chưa có trí thứ 3: biết rằng ta đã hoàn tất việc ta phải làm đv 4 Thánh Đê, nhưng ít nhất qua trí Văn và trí Tư thì mình biết 4 Đê là gì và biết chuyện phải làm đối với 4 Đê. Còn biết tới mức nào thì tùy người ở trong room này. 9:13

[31/10/2022 - 10:10 - dieulienhoa67]

Chúng taho5c pháp, hành trì tới đâu? Và ở đây chúng tôi cũng phải nói: Do Ba La Mật tiền kiếp mà bây giờ chúng ta có khuynh hướng tìm hiểu Phật Pháp hay 0. Cái đó là do Parami. Vì có những người, bây giờ internet tràn ngập khắp hành tinh, mở ra thì có biết bao nhiêu tư liệu về các tôn giáo. Vậy mà khổ đau cỡ nào cũng 0 biết tìm đến tôn giáo, tâm linh. Mà nếu có tìm đến thì cũng do sự giới thiệu của bạn bè chứ bản thân mình 0 có khả năng tra vấn. Cái đó là bậy. Quen với bạn người Thiên Chúa Giáo thì họ dắt vô nhà thờ, quen người Hồi Giáo thì họ dắt vô Thánh đường Hồi Giáo, quen với đạo nào theo đạo đó. Con đường mình đi là cứ do người ta dắt. Mà mình 0 biết tìm sách để đọc, 0 biết tìm minh sư thiện hữu để học đã là bậy, mà đàn này bây giờ sách vở tràn ngập trên internet miễn phí, trừ sách của tôi, mà 0 thèm đọc. Chính là vì cái Parami của mình nó yếu quá nên khả năng tìm hiểu 0 có. Thứ 2 cũng do Parami tác động 1 phần mà cho dù chúng ta có hiểu 1 phần căn bản Phật Pháp thì cũng do Parami tác động mà chúng ta hành trì kém, thiếu hành trì. Thiếu 2 cái này dẫn đến cái thứ 3: chúng ta 0 có bước đi nào đối với 4 Đê. Biết bao nhiêu người tự nhận mình là Phật tử, quy y, gập gối, học Đạo với các vị Trưởng Lão Tôn túc cao Tăng mấy chục năm. Nhưng do Parami yếu quá nên 0 tìm hiểu Phật pháp 1 cách căn bản. Cứ vô chùa làm phước, thọ giới Bát Quan, rồi nghe Pháp, thỉnh 1 mớ Kinh về bỏ trong tủ khóa lại rồi quỳ lạy mỗi ngày vậy thôi. Cứ yên tâm mình là Phật tử lâu năm mà mình 0 biết trong cuốn Kinh nói cái gì.

Điều thứ 2, có biết căn bản về thiên hơi thở, thiên bất tịnh, thiên niệm chết, thiên niệm Phật, nhưng cứ đồ lý do này kia mà thiếu hành trì. Chính vì thiếu 2 điều này: lý thuyết và thực hành mà dẫn đến đường tu của mình dậm chân tại chỗ và Đạo nghiệp của mình nó đóng khung, 0 có sâu/rộng. Từ chỗ đó, Đức Thế Tôn mới giảng tiếp điều thứ 2. Ngài xác định rằng con đường dẫn đến chứng ngộ - Diệt Đê, chính là Tam Học. Đây là Giới - Định - Tuệ. Này các Tỳ Kheo Giới cùng tu với Định dẫn đến lợi ích lớn, quả to lớn. Định cùng tu với Tuệ >> lợi ích lớn, quả to lớn. Hôm trước tôi có giải thích rồi: lợi ích lớn là gì? là ne1u đủ duyên thì chứng Thánh/thiền ngay đời này. Còn nếu vô duyên vô phước thì ít ra với sự nỗ lực đời này, chúng ta cũng gieo được chủng tử, gieo hạt giống lành cho đời sau kiếp khác. Kiếp này 0 xong thì kiếp khác xong. Chiều hôm qua 0 xong thì sáng nay xong sớm. Câu này rất là quan trọng, cứ nỗ lực hết mình. Tận lực trước đã. Nếu đời này 0 xong, đời sau gặp Phật, mới 7 tuổi, người ta cạo tóc cho mình và dặn: đây à tóc nha con. Tóc long móng răng da

bất tịnh nha con. Các thứ ở đời do duyên mà có, có rồi phải mất nghe. Nghe vậy là 7t đã chứng Arahant rồi. 13:29

[01/11/2022 - 10:27 - dieulienhoa67]

Hôm qua chiều muộn 0 xong; hôm nay xong sớm là vậy. Sau đó, Ngài Anan và Đức Thế Tôn rời khỏi làng Kothigana và đi đến Nandika. Tại đây có sự kiện rất là đặc biệt. Tại đó, ngài Anan hỏi Phật về chôn tái sinh của nhiều cư sỹ. Ở đây chúng tôi phát hiện 1 chuyện. Có 2 lý do khiến người ta yếu mệnh. 1 là do tuổi thọ và do nghiệp thiện ác. Do tuổi thọ là vd như thời kỳ đó người ta sống max là 75t hoặc 100t thôi thì làm sao mình sống tới 1000t? Kể đến là do chủng loài, vd như con muỗi thì chỉ sống có mấy ngày thôi. Voi hay sư tử thì tối đa là 60t-80t, không thể nào sống tới 100t. Rùa thì có thể lâu. Cá thì có những loại sống mấy trăm tuổi. Cho nên mình muốn sống lâu hơn giới hạn đó cũng 0 được, gọi là tuổi thọ hạn định của giống loài đó. Lý do yếu mệnh là nếu tuổi thọ của loài đó ngắn thì mình phải sống ngắn. Lý do thứ 2 là do nghiệp thiện ác. Xưa giờ chúng ta cứ nghe thấy yếu là chuyện xấu, yếu mệnh là do nghiệp xấu như sát sanh, hành hạ chúng sanh khác cho nên bây giờ bị đoán mệnh, yếu thọ, bệnh hoạn... nhưng thật ra yếu mệnh có 2 trường hợp. 1 là do tuổi thọ của từng giống loài, từng thời kỳ. Thứ 2 là do nghiệp thiện ác. Do 1 ác nghiệp nào đó mà chúng ta bị tổn thọ, chuyện đó thì chúng ta biết rồi. Điều đặc biệt ở đây là có trường hợp do thiện nghiệp mà bị yếu thọ. Là sao? Là khi phước mình nhiều quá mà đời sống hoàn cảnh hiện tại quá tệ, 0 xứng với cái phước của mình nữa thì chính nghiệp thiện đó khiến cho mình phải ra đi. Vd như ở cõi địa ngục hoặc loài ngựa quý, khi chúng sinh ấy nhận được phước hay do nhiều phước, phước cũ đời quá khứ trở thì con ngựa quý ấy chết đi để sanh về trời. Nhờ có phước mà chúng sinh ở địa ngục chết đi và sinh về cõi trời/người. Người nhân loại cũng vậy. Có trường hợp người ta phước nhiều quá mà môi trường sống hiện tại quá tệ thì cũng nhờ phước đó mà họ đi sớm. Nhớ cái này nha! Rất quan trọng. Tôi nói rộng như vậy là vì trong đây có nói rõ 1 chuyện: vào thời Đức Thế Tôn tại thế, chúng sinh có phước nhiều lắm. Cỡ ngài Xá Lợi Phất, ngài Mục Kiền Liên, Anan, Ca Diếp, Cấp Cô Độc, Visakha, biết là bao nhiêu. Thời đ91 là điểm hẹn của chúng sanh đại phước đại trí đại duyên. Họ ra để phò tá, phù trợ vị Chánh Đẳng Giác. Họ phước nhiều lắm. Và khi họ chứng Quả rồi thì chính cái phước đó đẩy họ đi xa. Họ 0 tiếp tục ở cõi nhân loại nữa mà họ đi sớm. Đó cũng là 1 kiểu đoạn nghiệp. Nào giờ mình thường cho rằng đoạn nghiệp bất thiện, nhưng cũng có loại đoạn nghiệp thiện giúp ng ta tái sinh về cõi lành như tôi có nêu trên về các chúng sinh ngựa quý hay ở địa ngục. Có 1 thời gian mấy chục năm, dân chúng ở xứ Anga và Magatha (Ma Kiệt Đà), số cư sỹ chứng Thánh quá đông và họ chết hàng loạt đến độ mà ở 2 xứ này, có lúc gần như hoang vắng, giống như 1 cuộc thiên di, di tản 1 cách hoành tráng quy mô đặc biệt. Điều này có ghi trong Chánh Kinh. Trong số đó có rất nhiều người ngài Anan biết tên. Ngài mới đến gặp và bạch Đức Thế Tôn: nhiều người khi còn sống có Đạo Tâm thuần cố, học đạo như vậy, hành đạo, nghe pháp, giữ giới, thiền định, trí tuệ, công đức như vậy. Bây giờ họ chết nhiều quá thì 0 biết họ đi về đâu. Thì trước đó chứ 0 phải đợi đến hôm đó, ngài Anan thỉnh thoảng cũng vào hỏi Đức Phật rất nhiều lần như vậy. Chúng ta cũng biết rằng thời Đức Thế Tôn còn trụ thế thì chuyện sanh tử như vậy thì hỏi đức Thế Tôn hoặc các vị Thánh Tăng. 20:47

[03/11/2022 - 01:14 - dieulienhoa67]

Như lần bà Malika chết thì vua vào hỏi Đức Phật xem hoàng hậu của vua chết rồi đi về đâu. Chuyện này tôi có kể rồi. Rồi trường hợp ông Cấp Cô Độc có người con gái chết trước ông, ông buồn khổ vô hỏi Đức Phật: bạch Thế Tôn, con gái của con khi còn sống tu hành rất tốt mà sao trước khi chết bị lẫn, nói bậy bạ quàng xiên. Bình thường gọi con là cha, mà trước khi chết lại gọi con bằng em. Đức Phật cho biết đó 0 phải là nói quàng xiên. Bình thường cô đã chứng Dự Lưu, đến lúc hấp hối trên giường bệnh thì cô đã chứng được Nhất Lai, là quả vị cao hơn cha mình. Do thấy người buồn nên mới an ủi trấn an người bằng cách xưng hô đặc biệt, gọi người bằng em, để người thối mắc vào hỏi ta. Em ở đây trong hoàn cảnh này là nói theo quả vị tu hành, cô con gái đã chứng quả vị cao hơn bố mình 1 bậc.

Trường hợp như vậy nhiều lắm. Thì hôm nay ngài Anan cũng đem chuyện đó ra hỏi Đức Phật về các vị đó, nhóm cư sỹ đó, tu hành như vậy thì khi chết đi về đâu. Nhiều lần Đức Phật đều trả lời, nhưng hôm nay Ngài nói khác. Ngài cũng trả lời rồi nói thêm: này Anan, chuyện ng ta chết 0 có gì

lạ hết, 0 cần phải quan tâm hoài, thấy ai chết cũng để ý. Thứ 2, nếu 1 người thành tựu 4 pháp Dự Lưu Phần, là thành tựu niềm tin nơi Tam Bảo 1 cách bất động, bất thoái, 0 lay chuyển và thứ 4 là thành tựu giới hạnh, mà Đức Phật gọi là Ariyakampasila, nghĩa là giới hạnh mà bậc Thánh ngợi khen. Với 4 cái này là thành tựu Tam Quy. Đặc điểm của Sơ Quả là thành tựu Tam Quy và Thánh Giới. Đây là 4 Dự Lưu Phần. Đức Phật nói rằng 1 người thành tựu cái này thì:

1. Sinh ra đời là phải chết, chuyện đó 0 có gì lạ.

2. Về tái sinh, 1 vị Arahant thì 0 còn tái sinh, Nếu người thành tựu 4 Dự Lưu Phần, hay vị Thánh Hữu Học thì chắc chắn 0 đọa. Hôm nay Như Lai trả lời 1 lần này thôi, 0 trả lời thêm nữa.

3. Thành Tựu Tam Quy: họ hiểu Phật là bậc thành tựu tận cùng Giới - Định - Tuệ. Ai ngài cũng thương, cái gì Ngài cũng biết, đức lành nào Ngài cũng có. Đó là hiểu về Phật. Hiểu về Pháp là toàn bộ nội dung mà Đức Thế Tôn đã chứng đắc và đem ra dạy lại cho người khác cũng được thoát khổ như Ngài thì đó gọi là Tính Phật. Còn chư Tăng ở đây là Thánh Tăng. Thánh Tăng ở đây 0 gói gọn trong tu sỹ Tăng Ni mà chỉ cho tất cả nam phụ lão ấu Tăng tục chứng tối thiểu từ Sơ Đạo trở lên đến Tứ Quả thì được gọi là Tăng Bảo. Hiểu như vậy rồi tin tưởng vào Tam Bảo. Tin bằng niềm tin của 1 vị Thánh, tối thiểu là Tu Đà Hườn. Là vị Sơ Quả 0 vì 1 lý do nào như là say sưa, điên cuồng hay là chết, 0 vì lý do tâm sinh lý nào, kể cả cái chết, mà hiểu khác đi về Tam Bảo. Cái này rất là quan trọng. Còn mình thì 0 được. Mình bây giờ thì cho dầu thuộc lòng Tam Tạng đi nữa, mà do 1 cái va chạm nơi đầu, nơi não bộ, rối loạn thần kinh bị tung tung, thì chuyện đó 0 lạ. 1 vị tu hành chân chánh mà kẻ thù bắt uống 1 thứ gì đó khiến mình mê loạn tâm trí, thì đối với Tam Bảo mình 0 còn nghĩ/tin như trước đây nữa, ngay cả cha mẹ còn 0 nhận ra. Vị tu Đà Hườn tuyệt đối 0 có như vậy. Vị Tu Đà Hườn chỉ có chết thôi chứ 0 thể nào mất đi niềm tin nơi Tam Bảo. Chúng ta phải nhớ kỹ điều này. 27:06

4. Thành Tựu Thánh Giới

[04/11/2022 - 12:35 - dieulienhoa67]

Phật tử 0 được giải thích kỹ chỗ này cứ tưởng ngon lành, tôi cũng tin Phật như trong Kinh nói vậy, như vậy tôi và vị Tu Đà Hườn đâu khác gì nhau. 0 phải! Mìn có tới 1001 lý do để 0 còn tin Phật nữa, chuyện nhẹ nhất là khi bị khủng, hoặc là mình uống phải 1 thứ thuốc độc hại nào đó thì coi như xong, cuối cùng là chết. Khi qua kiếp khác rồi thì niềm tin này chỉ là cái duyên, cái chủng tử. Hễ gặp đúng cơ hội thì có trở lại, còn 0 thì coi như trót quớt. Vị Tu Đà Hườn 0 như vậy. 4 Dự Lưu Phần của các vị 0 vì 1 lý do nào mà bị mất đi. Thứ 1 là sự thành tựu niềm tin nơi Tam Bảo. 2 là thành tựu về Giới, nghĩa là vị này chỉ có chết chứ 0 có 1 lý do nào vi phạm giới mà mình đã thọ trì. Sơ Quả có thể chết nhưng 0 thể vi phạm giới mà mình đã thọ trì, dù là giới xuất gia/ cư sỹ. Vd khi vị ấy là cư sỹ, họ có thể có vợ/chồng. Khi giữ ngũ giới thì họ có thể nghe nhạc, ăn chiều, trang điểm, nhưng bữa nào họ thọ Bát Quan thì dù có chết họ cũng 0 thể nào phạm giới Bát Quan. Đó là Tu Đà Hườn. Nếu sau này họ đi tu thọ giới Sadi, thì vị Thánh ấy dù có chết cũng 0 phạm giới Sadi. Nếu vị ấy thọ giới Tỳ Kheo thì dù có chết, vị Thánh đệ tử ấy cũng 0 phạm giới Tỳ Kheo. Đó gọi là Ariyakampasila nghĩa là giới mà bậc Thánh ngợi khen. Còn việc giữ giới của mình thì các Ngài khích lệ chứ 0 khen ngợi. Chưa đến mức các Ngài khen ngợi. Vì việc giữ giới của mình dễ bị (đứt) cảm dỗ, thử thách. Còn Ariyakampasila, giới mà bậc Thánh khen ngợi, người giữ giới thì chết chứ 0 vi phạm. Vị Thánh Tu Đà Hườn thành tựu 4 cái này. Tôi giải thích kỹ chỗ này vì có 0 ít các vị cư sỹ do hoàn cảnh gia đình nên từ bé 0 có chơi đá, đá cá lia thia, 0 có điều kiện để muối mòng chích đốt, lớn lên lập gia đình, học hành tốt nghiệp ra trường có nghề nghiệp tốt, tiền bạc tốt, vợ chồng tốt, biết Đạo, giữ giới, tưởng mình ngon. Học 3 mớ giáo lý, dự khóa thiền này/kia, nói chung là ngồi dò lại từ nhỏ lớn mình 0 sát sanh, trộm cắp, lấy đồ ng khác, 0 tà dâm giết vợ/chồng của ai, nhờ giáo dục gia đình nên 0 nói dối, 0 nhậu nhẹt say sưa. Rồi bây giờ giáo lý của mình ngon lành, học hành căn bản như vậy, có dự khóa thiền. Vậy chắc là mình với Tu Đà Hườn 0 có khác nhau. Xin thưa với các vị, trăm ngàn triệu lần đó là suy nghĩ tầm bậy bởi vì 0 phạm giới chưa hẳn là giữ giới. Chẳng qua do hoàn cảnh điều kiện sống mà mình 0 có dịp để phạm. Do hoàn cảnh gia đình, giáo dục học đường, bối cảnh xã hội mà mình có mặt, tự nhiên mình sống sạch sẽ, chứ còn chưa chắc mình 0 phạm là do giữ giới. Nhớ nha! Nhất là các vị tu thiền ba mớ, dự vài khóa ở Upandita, Pa

Auk, Suming ra về coi trời bằng vung. Thấy mình như trên ngai cửu ngũ nhìn xuống thiên hạ như rác thì rất là bậy.

Thứ 1 chưa phạm giới 0 hẳn là giữ giới. Thứ 2 dù là pháp học hay pháp hành mà thấy mình ngon lành, nghĩa là mình đang rất tệ. Có khá là khá hơn mấy người 0 có học hành gì, còn so với người có học/hành thì chưa chắc mình bằng người ta bởi vì khi giữ giới, hành thiền là anh có phước, anh gieo duyên Giác ngộ, chứ còn giống như anh bị tiểu đường, ung thư, cao máu, tim mạch thì phải uống thuốc, 0 có gì để kiêu ngạo hết. Mình học Phật Pháp, hành thiền, giữ giới cũng như uống thuốc. 0 ai bị tiểu đường mà đi khoe với ng khác là tôi đang trị liệu bệnh tiểu đường. Cái đó là 0 có. 32:50

[04/11/2022 - 11:43 - dieulienhoa67]

0 ai mà đi khoe như vậy, rằng tôi đang uống thuốc chữa ung thư, mỗi viên 300USD, cái đó 0 có. Cho nên khi mà thấy mình hay mình giỏi, là mình đã có vấn đề. Đức Phật nói: Chết là chuyện bình thường.

Thứ 2, đối với người chưa có 4 Dự Lưu Phần thì sao? Sa đọa là chuyện bình thường. Người thành tựu Dự Lưu Phần, họ chết mà 0 bị đọa cũng là chuyện bình thường. Đối với 1 vị 0 còn phiền não, viên tịch rồi 0 còn tái sinh nữa là chuyện bình thường. Nhân câu hỏi của ngài Anan mà Đức Thế Tôn mới giải thích điều đó. Ngài đúc kết lại là 1 vị Tỳ Kheo hay 1 vị cư sĩ nói chung, thành tựu 4 Dự Lưu Phần này được xem là 1 bậc Thánh và chắc chắn 0 bị sa đọa. Cái khuôn vàng thước ngọc mà mình gọi là Pháp Kính, là cái gương soi. Sau Pháp thoại này Ngài nhắc lại 1 điều về giáo lý Tam Học. Ngài nói tu tập Tam Học trong sự kết hợp nhuần nhuyễn là con đường đưa đến giải thoát. Sau khi lia khỏi vùng ... rồi thì Ngài nói ngài Anan chúng ta hãy đi đến Vesali. Tại Vesali này, Ngài ở trong vườn xoài của cô kỹ nữ Ambapali. Cô này có 1 phước duyên đặc biệt. Amba có nghĩa là cây xoài. Pali ở đây là kẻ gìn giữ. Ambapali nghĩa là chủ vườn xoài hoặc là người giữ vườn xoài. Tại sao vậy? Trong thời Phật Sikkhi, là 1 trong 7 vị Phật quá khứ, cô Ambapali này là 1 vị Tỳ Kheo Ni tu hành rất tốt. Lần đó cô cùng với 1 nhóm Tỳ Kheo Ni đi lễ tháp Xá Lợi. Trên đường đi, phía trước có 1 vị Tỳ Kheo Ni khác không ở trong nhóm này, đi riêng 1 mình. Lúc đó cô nghe tiếng khạc nhổ phía trước, đi thêm vài bước thì cô thấy 1 bãi đờm. Cô cho rằng chính là vị Tỳ Kheo Ni kia khạc ra. Cô giận quá mới chửi sau lưng: con điếm này, ở chỗ này mà còn khạc nhổ được. Thật ra thì 1 người khác đi trước đã khạc nhổ. Cô 0 ngờ vị Tỳ Kheo Ni mà cô chửi chính là 1 vị Arahant, 1 vị Thánh Ni. Do câu chửi đó mà đời đời kiếp kiếp cô sinh ra là đi làm gái trong rất nhiều kiếp. Nhưng nhờ công đức tu hành nên khi học đạo, thấy cảnh trong bụng mẹ, 9 tháng 10 ngày, nước ối, tử cung, máu mủ tanh hôi, rồi bà mẹ uống thuốc gì, ăn món gì nóng lạnh cay chua cũng ảnh hưởng đến bào thai, bất tịnh hôi hám. Sinh ra thì nguy hiểm, rồi cắt nhau, cắt rốn, cô thấy nản quá, do lúc tu làm Tỳ Kheo Ni cô có nguyện: mai này kiếp nào tránh được thì xin cho con tránh chuyện ở trong bụng mẹ, đừng mắc vô chuyện thai nghén ngán quá. Do vậy nên kiếp cuối cùng, vào đời Phật Thích Ca, cô Ambapali hóa sinh dưới gốc 1 cây xoài. Người nhặt cô về đặt cho cái tên là Ambapali. Lúc đó xứ Rajagaha đang cần những người tài sắc để gây dựng nên công nghệ kỹ nữ. Vua xứ đó thấy cô đầy đủ tài sắc nên kêu 1 vị quan đại thần mang cô về để đào tạo huấn luyện thành 1 danh kỹ. Buổi đầu cô chỉ bán nghệ chứ 0 bán thân, như các cô Geisha của Nhật, đàn ca hát xướng, múa, mời rượu ... Dần dần số vương tôn công tử phú hào nhiều quá. Rồi họ bỏ tiền ra nhiều quá, cuối cùng cô bán thân luôn. Sau này cô thành Phật Tử và cúng dường đức Thế Tôn khu vườn xoài rất đẹp để Đức Ghê Tôn và chư Tăng có chỗ cư trú thiền định, thuyết pháp. 41:05

[06/11/2022 - 01:04 - dieulienhoa67]

Rồi cô đi xuất gia. Theo trong kinh này, khi gặp Đức Phật thì cô còn trẻ và Đức Thế Tôn đã cao tuổi rồi. Về sau này, trước khi đi xuất gia, là kỹ nữ cô cũng có 1 tai nạn nghề nghiệp, trong 1 lần đó, cô có mang sinh ra 1 người con trai. Vị này sau này đi xuất gia và trở thành vị Arahant. Chính vị này thuyết pháp cho cô nghe, cô hoan hỷ và phát tâm đi xuất gia. Cô đi xuất gia là nhờ con. Khi Đức Phật Nibbana rồi thì cô Ambapali mới chứng Quả Arahant. Lúc đó cô đã già lắm rồi. hi đức Thế Tôn về Vesali thì ngài ngự trong vườn xoài của cô Ambapali. Nghe đức Thế Tôn đến chỗ vườn xoài, cô vui lắm. Cô đến nghe Pháp và thỉnh mời Đức Thế Tôn cùng chư Tăng đến nhà trai Tăng ngày hôm sau. Sau khi Đức Phật nhận lời thì cô quay xe trở về. Trên đường đi, xe của cô chạm nhẹ vào xe của mấy ông vương tôn Litchavi. Mấy ông này người đẹp, ăn mặc sang trọng, kiến trúc nhà cửa

đẹp như chư thiên cõi Đao Lợi. Quý vị có còn nhớ dòng vua Litchavi này 0? Còn nhớ cái gốc tại sao có chữ Litchavi hay 0? Chữ Litchavi này rất là nổi tiếng. Họ mới hỏi cô đi đâu mà gấp đến độ tông xe vào họ. Vì họ biết cô là đệ nhất danh kỹ. Cô mới trả lời là đi chùa và thỉnh Phật cùng chư Tăng về dùng cơm. Họ bảo cũng muốn thỉnh Phật và đề nghị cô nhường lại, họ sẽ trả cho số tiền lớn nhưng cô từ chối.

Chuyện tiếp theo, khi đức Thế Tôn đang ở trong vườn xoài thì Ngài thấy các vị vương tôn Litchavi đi đến. Ngài mới nói với chư Tăng: này các Tỳ Kheo, vị nào chưa nhìn thấy chư thiên Đao Lợi thì hãy nhìn các vị vương tôn này. Thì biết chư thiên Đao Lợi cũng giống như vậy. Trong Chú Giải nói thế này: Đức Thế Tôn trong mấy chục năm trời dùng vô lượng phương tiện để nhắc nhở, cảnh cáo, răn đe, dạy dỗ các đệ tử là phải thu thúc 6 căn. Chỉ nhìn, nghe, ngửi, nếm, đụng khi 0 thể tránh chú 0 tìm cảnh trần để thưởng thức. Vậy tại sao hôm nay đức Thế Tôn có 1 câu nói nghe rất có vẻ là dễ dãi như thế này? Nghe 0 giống phong cách của Ngài xưa giờ. Trong Chú giải giải thích lý do là trong đó có những vị muốn nhìn thấy sự huy hoàng chói lọi của mấy vị vương tôn này. 1 là để hoan hỷ trong thiện pháp, vì hễ mà 1 người học Đạo, khi nhìn thấy những gì chói lọi thì biết đây là quả lành. Còn người 0 học Đạo thì nhìn cái gì đẹp/thơm thì chỉ biết là đẹp/thơm. Còn người có học giáo lý thì nhất là khi họ nghe nói đến 1 vị đại nhân, sư phụ như Đức Phật nhắc nhở như vậy thì họ sẽ lưu ý, họ sẽ nhớ các hành là vô thường. Trong Chú Giải nói như vậy. Phật Ngài biết rằng những vị ở bên cạnh ta khi nghe nói như vậy, sẽ có những vị tùy hỷ với cái phước cũ của mấy ông Licchavi, có vị sẽ liên tưởng đến vô thường vì có rồi sẽ mất. 45:33

[06/11/2022 - 09:26 - dieulienhoa67]

Nên Ngài mới có gợi ý như vậy chứ 0 phải như mình tấy đẹp thì kêu đệ tử nhìn.

Hôm sau Đức Thế Tôn cùng chư Tăng đến dùng cơm tại nhà cô Ambapali, Ngài nhắc lại là nữa: Này các Tỳ Kheo, hãy tu tập Tam Học trong sự kết hợp.

Tiểu heo Đức Thế Tôn rời Vesali đi đến Beluva. Đây là tên 1 loại danh mộc. Đoạn 22, bà con có thấy câu này 0: Này các Tỳ Kheo, hãy an cư mùa mưa xung quanh Vesali, tại chỗ có bạn bè quen thuộc và thân tín. Còn Ta sẽ an cư tại làng Beluva. Ở đây có 1 chuyện mình phải lưu ý. Thứ 1, tại sao Đức Thế Tôn 0 muốn nhập hạ chung với chư Tăng? Vì Ngài muốn yên, 0 muốn nghe, thấy sự có mặt của người khác. Lúc này là Ngài mệt lắm rồi. Nên Ngài chỉ muốn nhập hạ với Ngài Anan thôi. Thứ 2, này các Tỳ Kheo, hãy an cư mùa mưa (nhập hạ) xung quanh Vesali. Tại sao vậy? Trong Chú giải nói thế này: vì Ngài biết thời gian còn lại để chư Tăng nhìn thấy Ngài 0 còn bao nhiêu. Vì lòng đại bi nên Ngài 0 đành lòng cho chư Tăng đi xa. Mai một sẽ có vị đau lòng khi biết rằng đó là những ngày tháng sau cùng bên Phật (mà Ngài 0 nói). Mình đọc Chú Giải mới thấy thương chỗ này. Ngài biết chỉ còn vồn vẹn 10 tháng thôi. Trong mùa an cư cuối cùng này, vào 1 buổi chiều, Đức Thế Tôn mắc phải 1 chứng bệnh mà trong Kinh 0 nói rõ bệnh gì. Mà mình mình hiểu kiểu như đột quỵ, bị stroke, tim mạch hoặc như là đứt gân máu. Với Chánh Niệm, sự bén nhạy của 1 vị Chánh Đẳng Chánh Giác, ngài biết ngay là bệnh này chỉ có chết. Với Phật trí, Ngài nghĩ rất nhanh rằng Ta 0 thể ra đi lúc này mà chưa từ giã các đệ tử. Chuyện đó 0 nên. Nên Ngài đã dùng thiền định để kèm lại. Ngài dùng Quả định (phalasangamapatti) để kèm giữ tánh mạng và chú nguyện từ đây trở đi trong 10 tháng, con bệnh này đừng có tái phát nữa. Câu này rất quan trọng. Quả định là gì? Đối với 1 vị Thánh đã chứng Sơ, Nhị, Tam, Tứ Quả, mỗi lần muốn an hưởng Nibbana, muốn nghỉ ngơi vì mệt, trong trường hợp này, Đức Thế Tôn muốn bảo trì sức khỏe của mình thì có 1 cách, Ngài dùng Quả định, nghĩa là Ngài sống an trú trong Thánh Quả cao nhất đã chứng, vd như Ngài là Arahant, thì Ngài dùng cái tâm Thánh Quả Arahant. 1 vị khác mới chứng Tu Đà Huòn nếu muốn thì dùng tâm Sơ Quả để làm chuyện đó. Cách làm như thế nào? Vị đó trong tích tắc làm 1 thủ tục rất nhẹ là quán chiếu 5 uẩn, có thể là quán chiếu thân/tâm/cảm thọ, thấy đó là vô thường, khổ, vô ngã. Ngay khi quán chiếu như vậy, vừa xong thì vị ấy chú nguyện thế này: Tâm Thánh Quả hãy xuất hiện trong vòng 15', 30', 45', 1 giờ, 3 giờ, 8 giờ, 1 ngày, 2 ngày ... đi. Khi chú nguyện như vậy rồi, vị ấy sẽ đi vào trong trạng thái vắng bật, tức là mất hẳn các tâm hiệp thế trong suốt thời gian đã định, chỉ thuần túy sống 100% tâm Thánh Quả cao nhất mà vị ấy đã chứng.

Và các vị còn nhớ có 3 loại định có thể can thiệp vào sức khỏe và tánh mạng của người nhập định. 1 là nhập định bằng đề mục Từ Bi Hỷ Xả sẽ giúp vị ấy tránh được, vd như lửa đang cháy rần rần,

mà vị ấy nhập vào 1 trong 4 định Phạm trú thì lửa 0 ảnh hưởng gì đến vị ấy. Thuyền chìm giữa biển mà vị ấy nhập định này thì vị ấy 0 bị sóng gió vùi chết được. 2 là thiên Diệt. Thiên Diệt có nghĩa là vị Thánh Tam, Tứ Quả từng chứng qua PTPPT Xứ, vị đó muốn nghỉ ngơi 1 cách triệt để thì chỉ cần nhập vô thiên PTPPT xong rồi xuất định và chú nguyện: kể từ đây trở đi, trong vòng 1 tuần, tâm thức hãy hoàn toàn biến mất, triệt để và tuyệt đối. Khi chú nguyện như vậy xong thì vị đó trong suốt 1 tuần sẽ sống trong trạng thái 0 tâm, hoàn toàn y chang như xác chết, chỉ khác là thân còn hơi nóng. Điều đặc biệt là trong lúc nhập thiên Diệt (Diệt Thọ Tướng Định) này thì đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, 0 có bất kỳ điều gì có thể tấn công được. 56:08

[07/11/2022 - 09:07 - dieulienhoa67]

Loại thứ 3 là Quả Định thì khi vị Thánh nhập Quả định thì cũng 0 vật gì điều gì có thể làm hại được.

Ở đây cũng vậy, với sự bén nhạy, Ngài biết ngay là cơn bệnh này là hoàn toàn đủ cho mình phải chết. Nhưng Ngài 0 thể ra đi trong lúc này, nên Ngài dùng Quả định để kèm lại và chú nguyện là trong 10 tháng tới 0 tái phát cảm giác như thế này nữa. Vì ngài biết trước là thọ mạng còn 10 tháng nữa. Cái này nếu 0 đọc trong Chú Giải thì sẽ 0 biết. Sau đó Ngài Anan đến thăm đức Phật. Ngài Anan rất thương đức Phật nên thấy đức Phật bệnh, Ngài rất lo. ngài Anan thương Đức Phật đến độ lần đó voi Nalagiri chặn đường Đức Thế Tôn, phản ứng đầu tiên của Ngài Anan là bước ra đứng phía trước đức Thế Tôn để che cho Ngài. Lúc đó Ngài 0 nghĩ đến việc Đức Thế Tôn là vị Chánh Đẳng Chánh Giác thì 0 gì có thể làm hại, mà Ngài chỉ nghĩ Đức Thế Tôn gặp nạn thì Ngài đứng ra để gánh nạn ấy cho Đức Thế Tôn. Ngài thương đến mức như vậy. Cho nên ở đây thấy đức Thế Tôn bị bệnh trầm kha như vậy thì Ngài lo dữ lắm. Lúc biết được Đức Thế Tôn đã khỏe thì Ngài rất mừng. Lúc đó Ngài mới nói, trong đoạn 24, Bạch Thế Tôn, thấy Thế Tôn khỏe mạnh con vui lắm. Đức Thế Tôn kham nhẫn, con cũng vui. Con thấy Đức Thế Tôn bị bệnh thì lòng của con rất là đau khổ yếu ớt như lao sậy mà mình 0 thấy rõ phương hướng. Đức Phật mới nhắc lại 1 câu quan trọng: này Anan, người và chúng Tỷ Kheo còn trông đợi gì ở Ta nữa. Những gì cần làm cho đệ tử vì lòng đại bi thì Ta đã làm hết rồi. Còn thân này của Như Lai thì sớm muộn cũng phải bỏ thôi vì cũng giống như 1 chiếc xe đã cũ, bây giờ muốn xài thì phải lấy dây nhợ ràng rịt bó buộc tạm thời để lầy lắt ít lâu rồi cũng phải bỏ thôi. Ở đây ai từng xài đồ cũ thì biết. Tôi nhớ lúc ở Vn tôi đi xe lam. Người ta đề máy xong rồi phải có sợi dây để ng ta giữ lửa, cái xe nó quá cũ thời còn khó khăn, muốn dùng phải bó buộc ràng rịt đủ thứ. 59:41

[08/11/2022 - 08:53 - dieulienhoa67]

Trong Chánh Tạng có bỏ qua 1 đoạn: sau khi ra hạ ở Beluva, Đức Phật trở về Kỳ Viên ở Savatthi. Lúc đó Ngài Sariputta đã 84t, xét nhân duyên thấy tuổi thọ đã mãn. Mãn là sao? Bữa đó sau khi đi bát về, dùng bữa xong ngài vào nghỉ ngơi bằng cách nhập thiên Quả. Xong rồi, vì là người lớn tuổi, Ngài có suy nghĩ: năm nay tuổi ta đã cao, cao hơn Thế Tôn 4 tuổi. Chư Phật quá khứ Nibbana sau hay trước 2 vị thượng thủ? Ngài quán xét và thấy chư Phật quá khứ trong tâm nhớ của Ngài đều tịch sau 2 vị đại đệ tử.

[10/11/2022 - 12:27 - dieulienhoa67]

Mà Thế Tôn lúc bấy giờ đã cao tuổi, khả năng ngài cũng có thể dư sức biết Đức Thế Tôn sắp tịch. Ngài mới nghĩ thêm 1 chuyện nữa; rằng nếu như tuổi thọ ta đã mãn rồi, trong vòng 7 ngày, là 1 tuần nữa thôi. Như vậy thì Ta Nibbana ở đâu? Ngài mới nghĩ: những kiểu Nibbana bình thường thì 0 nói, nhưng người như Ngài nên có 1 chỗ Nibbana đặc biệt. Chứ bình thường thì sống ở đâu tịch ở đó. Lúc đó Ngài nghĩ đến 1 chỗ viên tịch đặc biệt, ngài liền nghĩ đến những vị có chỗ viên tịch đặc biệt. Ngài nghĩ Ngài Rahula nhập diệt trên cõi Đạo Lợi. Ngài Rahula có 54t thôi, ngài ấy nghĩ chư thiên trên cõi Đạo Lợi rất thương quý ngài vì ngài có 32 tướng tốt, nhìn ngài giống như Đức Phật. Nên chư thiên Đạo Lợi quý kính ngài Rahula cách rất đặc biệt. Ngài muốn chỗ ngài viên tịch sẽ để lại lợi ích phước báu cho những người khác. Ngài Rahula thấy rằng chỗ viên tịch mang lại lợi ích cho chúng sinh, 0 nơi nào bằng cõi Đạo lợi. Vì người nhân loại biết ngài 0 nhiều bằng trên cõi trời Đạo Lợi. Nên Ngài muốn cho họ cơ hội, vì muốn mang lại lợi ích tốt nhất, nhiều nhất, chứ 0 phải ngài thích viên tịch nơi cao sang hay thương chư thiên Đạo Lợi hơn người nhân loại. Ngài lên khu vườn Nandapana, là khu ngự viên của cõi trời Đạo Lợi, rất đẹp. Nơi đó có hoa thơm cỏ lạ, có loại hoa

1000 năm nhân loại mới trở 1 lần, rất đẹp. Trên đó có 1 loại dây leo, 1 loại cây tên là Pariccattaka (1000 năm nhân loại ra hoa 1 lần). Có 1 loại dây leo tên là Milata, chỉ 1 giọt mật của nó đủ để chư thiên say suốt 1000 năm nhân loại. Cái cây tên Pariccattaka là vì tàn của nó giống như cây dù cây lọng cho nên có tên như vậy. Còn dây leo Milata nó đặc biệt là chỉ cần ngắt cái lá thì sẽ chảy ra giọt mật. Chư thiên nếm 1 giọt mật này thì say 1000 năm nhân loại (10 ngày trên đó). Trên đó có nhiều hoa thơm cỏ lạ. Trên trái đất thì có Canada - Vườn Victoria, Hòa Lan ... , Đức - Mainao. 3 nơi này đẹp đến nỗi nếu lọt vào đây thì cứ tưởng là ở hành tinh khác. Nhưng theo mô tả trong kinh thì 3 nơi này chỉ bằng móng tay của vườn ngự uyển trên cõi trời Đao Lợi. Nên chư thiên cõi trời Đao Lợi mới nói thế này: chưa thấy Nandavana thì chưa biết gì về Đao Lợi. Ngài Rahula biết chư thiên hay tập hợp chỗ đó đông. Ngài lên đó ngồi thuyết pháp xong rồi thì viên tịch. Chư thiên mới có dịp lễ bái, đánh lễ Ngài lần cuối vị Đại Thánh Tăng như vậy. Nhân vật thứ 2 mà ngài Sariputta quán xét là Ngài Kiều Trần Như. Là vị Thánh Tăng chứng Quả Tu Đà Hườn đầu tiên trong Phật Giáo. Khi Đức Phật thành Đạo xong Chuyển Pháp Luân thì Ngài Kiều Trần Như chứng quả Thánh đầu tiên. Chứng Sơ Quả xong thì Ngài về tu tiếp chứng lên đến Quả Arahant rồi Ngài ở dưới đất đồng bằng như mọi người nữa mà Ngài lên thẳng Himalaya. Trên đó có những khu rừng bạt ngàn, voi rừng rất đông. Với đức độ của Ngài, bày voi hầu hạ chăm sóc ngài mấy chục năm. Sau cùng Ngài viên tịch Nibbana ở đó. Chúng tôi cũng đã có kể đám tang của Ngài ấy rất hoành tráng. Đức Phật và chư Tăng có lên đó chứng minh. Chư thiên đã long trọng tổ chức lễ Trà Tỳ cho Ngài suốt 7 ngày 7 đêm. Bầy voi quỳ sụp trước di hài ngài để giống như thọ tang vậy đó. Ngài Sariputta mới nghĩ người như mình sẽ viên tịch ở đâu? Ngài thấy rằng người có ơn lớn nhất trong đời là mẹ. Bây giờ mình 84t, mẹ 120t. Mẹ có 7 người con đều chứng quả Arahant. Bây giờ mẹ vẫn là 1 người có tà kiến nhưng mẹ có đủ Parami để chứng Tu Đà Hườn. Đó là lý do để Ta trở về gặp mẹ lần cuối. 1:10:25

[11/11/2022 - 06:44 - dieulienhoa67]

Nên Ngài cùng với 500 vị Tỳ Kheo đi đến hầu Đức Phật để xin viên tịch. Đức Phật biết duyên đã mãn nên nói rằng: thôi thì trước khi Xá Lợi Phất đi, hãy thuyết Pháp cho chư Tăng. Trong Chú Giải nói Ngài hiểu Đức Thế Tôn muốn Ngài thuyết Pháp cách đặc biệt, 0 như mọi khi. Mọi khi Đức Thế Tôn giảng xong mà có Ngài Xá Lợi Phất kể bên thì nói: này Xá Lợi Phất, chư Tỳ Kheo chưa buồn ngủ, mà Như Lai đang bị đau lưng. Như Lai sẽ nằm nghỉ 1 lát. Và vì chư Tăng chưa buồn ngủ nên Xá Lợi Phất hãy thuyết Pháp đi. Đây là 1 mẫu câu bình thường chúng ta thấy trong Kinh. Ngài Xá Lợi Phất nghe vậy thì cứ dạ và nhìn vào căn cơ của chư Tăng mà thuyết Pháp. Nhưng hôm nay trong lần cuối cùng đức Phật muốn Ngài thuyết Pháp cách đặc biệt. Xưa nay thân thông của Ngài Mục Kiền Liên là đệ nhất. Sau Ngài Mục Kiền Liên là Ngài Xá Lợi Phất. Trí tuệ Ngài Xá Lợi Phất là đệ nhất, sau kế là Ngài Mục Kiền Liên. Tuy nhiên trí tuệ của Ngài Mục Kiền Liên thì ng ta có nghe Ngài thuyết giảng và trả lời câu hỏi. Còn thân thông của Ngài Xá Lợi Phất thì 0 mấy khi người ta thấy. Cho nên Đức Phật muốn Ngài Xá Lợi Phất thuyết bằng cách hóa thân, là hiện thân thông. Nên Ngài Xá Lợi Phất mới dùng thân thông bay lên hư không. Trong kinh nói là chiều cao của 1 cây thốt nốt, khoảng 10-12m. Ngài bay lên đó rồi xuống đánh lễ Phật. Ngài bay lên đó 2 lần như vậy rồi xuống đánh lễ Phật. Tất cả 7 lần, 7 lần chiều cao cây thốt nốt như vậy. Rồi ngài bắt đầu thuyết Pháp. Thuyết pháp xong rồi Ngài bạch Đức Thế Tôn: Bạch Thế Tôn, bây giờ giờ đã đến, con từ biệt Thế Tôn con đi về ngôi làng của mẹ con. Lúc đó Đức Phật mới có suy nghĩ: Ta sẽ tiễn Xá Lợi Phất đi 1 đoạn. Cả đời Đức Phật chỉ có lần duy nhất này thôi. 1:13:21

[13/11/2022 - 01:04 - dieulienhoa67]

Ngài đứng dậy tiễn biệt 1 người đi. 45 năm trụ thế chỉ 1 lần duy nhất này Ngài đứng dậy tiễn người đi. Ngài đứng ở bậc cửa bằng đá quý. Ngài Xá Lợi Phất 0 dám quay lưng đi. Ngài quỳ xuống đánh lễ rồi cứ đi lùi. Lúc đó Ngài Xá Lợi Phất mới nói: Bạch Thế Tôn, cách đây 1 a tăng kỳ và 100 ngàn đại kiếp, con đã quỳ dưới chân Phật Anoparasi và mong trở thành Thượng Thủ Thanh Văn. Lúc đó là lần đầu tiên con gặp Ngài trong quá trình thực hành Parami. Kiếp sống này lần đầu tiên con gặp Ngài, Chú Giải kể rõ lắm, là lúc Thế Tôn mới thành Đạo. Khi con chứng được Sơ Quả từ Ngài Assaji thì con xin xuất gia với Thế Tôn tại chùa Trúc Lâm. Đó là lần gặp mặt đầu tiên trong kiếp sống này. Và hôm nay là lần gặp mặt cuối cùng, con sẽ 0 bao giờ gặp mặt Thế Tôn nữa. Ngài nói rồi đi lùi lại. Ngài lùi đến lúc khuất rồi thì Ngài xoay lưng đi.

Trong Kinh Tăng Chi có kể lại 1 đoạn Kinh, sau khi Ngài Xá Lợi Phất và Mục Kiền Liên tịch rồi thì trong 1 buổi chiều ngồi bên bờ sông, Đức Thế Tôn có dạy rằng: này các Tỳ Kheo, Xá Lợi Phất và Mục Kiền Liên hôm nay 0 còn nữa. Chiều nay họ đã viên tịch hết rồi. Này các Tỳ Kheo, ở hội chúng nào mà 0 có họ, Ta thấy có 1 sự trống vắng. Trong Chánh kinh nói vậy. Và ông Krisnamuthi là 1 nhà tư tưởng và là 1 vị giáo chủ lớn của Ấn Độ mà cả thế giới đều biết đến. 1:16:05

[15/11/2022 - 12:48 - dieulienhoa67]

Ông rất giỏi Kinh Phật. Trong room này ai học triết Ấn thì đều phải biết ông. Ông có nhận xét mà tôi rất là tâm đắc: Ông nói rằng cả đời đức Phật, người là đệ nhất tri kỷ tri âm của Đức Phật chỉ có 1, dù người ấy 0 xứng tâm, 0 ngang với Đức Phật được, nhưng người ấy phải nói là người duy nhất, hiểu Đức Phật nhiều nhất, người có thể chạm vào chéo y Đức Phật chính là Ngài Sariputta. Sau đó thì mới tới Ngài Mục Kiền Liên. Đặc biệt như vậy. Thì Ngài ấy từ biệt rồi ra đi. Ngài về đến làng thì gặp người hầu, lúc bấy giờ đã già rồi. Người hầu nhận ra Ngài mới chạy về báo tin cho người nhà biết là Sư cậu, tức là thiếu gia, đã về rồi. Bà mẹ nghe như vậy mới nghĩ thế này: Cả tuổi trẻ đi tu gió sương phong trần, giờ về già chắc muốn kiếm chỗ nghỉ ngơi đây! Bà nghĩ như vậy chứ đâu có ngờ chuyện gì. Khi ngài vào thì bà hỏi Ngài đi 1 mình hay đi với ai. D6y là tôi chỉ kể vắn tắt. Ki này có 1 đoạn mà tôi bỏ qua. Khi Đức Phật tiễn Ngài Sariputta rồi thì Đức Phật mới nói với chư Tăng thế này: Này các Tỳ Kheo, thôi thì hôm nay là lần cuối, thôi thì hãy đi theo Sư huynh các người, đi tiễn lần cuối đi. Chư Tăng mới tập hợp lại hết. Lúc đó Ngài Sariputta thấy như vậy thì biết là chư Tăng nguyên nhóm này sẽ đi theo mình đi về cái chỗ Ngài Nibbana. Ngài mới nói: Này các huynh đệ, đứng lại hết. Đừng để đuôi, ở lại rảnh cố gắng tu hành. Nói xong rồi Ngài đi mất. Rồi thiên hạ Phật tử mới nghe tin Ngài đi, thì mới nói thế này: Ngày xưa ngài con sống thì Ngài đi du hành thuyết pháp chỗ này chỗ kia cho mình gặp mặt. Kể từ hôm nay chúng ta sẽ 0 bao giờ còn có dịp gặp Ngài nữa, sẽ 0 bao giờ trở lui chỗ này nữa. Và họ đi theo 1 đoàn lũ lượt và họ khóc. Thì Ngài cũng nói như vậy: các pháp hữu vi là vô thường, có sanh là phải có diệt, gặp rồi phải chia tay. Hãy ở lại rảnh mà tu hành đi. Vì đã đến lúc Ta phải đi rồi. Xong rồi Ngài đi về đến làng, người hầu mới vô báo cho bà mẹ Ngài biết, rằng Sư cậu đã về rồi, thiếu gia đã về rồi. Bà mẹ mới hỏi là Sư cậu về 1 mình hay về với ai. Người hầu mới nói là về với 500 vị Sư nữa. Bà giàu lắm, cho nên bà nghe 500 vị như vậy bà tỉnh bơ. Giống như về thêm 5 người nữa vậy. Bà mới cho người sửa soạn phòng ốc giường chiếu nghỉ ngơi cho 500 vị Tỳ Kheo. Riêng phần của Ngài thì bà cho dọn cái phòng mà ngày xưa cách đây 84 năm về trước Ngài đã chào đời. Giàu mà, sanh tại nhà, rước mụ tới luôn. Khi Ngài đi tu thì bà để nguyên căn phòng như vậy, 0 sửa đổi thêm bớt gì, chỉ cho người lau dọn thơm phức để chờ con suốt 84 năm (dạ 0 phải 84 năm vì khi lớn rồi Ngài ấy mới xuất gia). Bây giờ thì Ngài về còn chư Tăng thì nhà có lầu nên đưa hết chư Tăng lên lầu, còn Ngài ở phòng của Ngài. Khi chư Tăng về phòng chư Tăng, Ngài ở lại 1 mình thì sao? 1 cơn bạo bệnh ập đến cho Ngài Trường Lão. Ngài đi toàn là máu không với cái cảm xúc có thể đau chết đi được. Cứ 1 cái bô đem vào thì 1 bô khác đem ra. Kinh khủng như vậy. Đau lắm chứ 0 phải 0. Đọc cái này quý vị mới thấy hồn vía lên mây. Vị Đệ Nhất Trí Tuệ tu 4 (hay 2???) A Tăng kỳ và 100 ngàn đại kiếp mà ngay lúc này Đức Phật cũng còn đó. Bản thân Ngài là thiên định cao nhất, đạt đến tầng thiên PTPPT, có thể nhập thiên Diệt như ý mình muốn, thần thông của Ngài di sơn đảo hải, hô phong hoán vũ, đảnh vân giá võ, ... , dời non lấp biển, làm được bao nhiêu chuyện. Vậy mà lúc này máu ra thì cứ ra, đau thì cứ đau. Trong Chú Giải nói rằng: lúc đó 4 vị Tứ Thiên Vương suy nghĩ rằng 0 biết Ngài Tướng Quân Chánh Pháp đang ở đâu? Họ quán xét và thấy rằng Ngài đang nằm trên cái giường chết, tức là cái giường Nibbana, tử sản, trong căn phòng ngày xưa Ngài đã chào đời, ở làng Naraka. Thôi thì hôm nay ta sẽ đến gặp Ngài lần cuối. Và họ đã đến đánh lễ rồi đứng 1 bên. Ngài mới hỏi: ai đó? họ trả lời tụi con là Tứ Thiên Vương. Ngài mới hỏi: đến đây làm gì? Họ trả lời là chúng con để hầu bệnh Ngài. Ngài có cần đỡ đàn gì hay 0? Ngài nói 0, đi hết đi. Ta có người hầu hạ, giúp đỡ rồi. Đi về đi. Cứ như vậy. Tứ Thiên Vương đi rồi thì các vị vua cõi trời Dục Giới, Yama, Tusita, Hóa Lạc Thiên khác đến. Cuối cùng Đại Phạm Thiên cũng đến để hầu ngài và Ngài cũng tiễn họ đi sạch. Lúc bấy giờ bà mẹ suốt đêm, con bị bệnh mà, đâu có ngủ được. Bà cứ coi coi con làm sao. Bà cứ thấy trong phòng con mình phát sáng lên từng đợt, càng về sáng lại càng chói ngời. Sáng bà mới vào bà hỏi trong đêm ánh sáng phòng con sáng rực là sao. Ngài mới nói là đầu hôm là Tứ Thiên Vương, rồi tới Đế Thích

rồi Phạm Thiên xuống xin hầu nhưng con 0 để họ hầu. Con tiền họ đi hết rồi. Bà mẹ nghe mới hết hồn nói: trời đất ơi, con là ai mà Tứ Thiên Vương, mà nhất là Phạm Thiên, là vị mà mẹ thờ từ nhỏ đến giờ, đến hầu con? Điều đặc biệt là Ngài 0 hề nói về Ngài mà Ngài nói rằng: Thưa mẹ, mẹ có biết 0? Tứ Thiên Vương, Đế Thích, Phạm Thiên, đối với Thế Tôn, giống như những người Thị giả, Sadi, hầu hạ giống như người giữ vườn cho chùa. Bà nghe như vậy thì mới hoan hỷ. Lúc đó, Ngài đã cho bà thấy thì bà hết hồn rồi. Bà nghe như vậy thì Ngài mới giảng cho bà nghe về Phật Pháp. Dĩ nhiên là nội dung về 4 Đế. Bà nghe như vậy thì chúng qua Tu Đà Hườn. 1:25:03

[17/11/2022 - 07:49 - dieulienhoa67]

Xong xuôi rồi Ngài nói mẹ Ngài đi nghỉ, ngài thấy trời gần sáng mới hỏi người em ruột, cũng là 1 vị Tỳ Kheo: bây giờ là lúc nào rồi? Vị em mới trả lời là đã rạng sáng. Ngài mới bắt đầu sửa soạn viên tịch: Sư đệ hãy triệu tập tất cả chư Tăng tới. Chư Tăng tới rồi Ngài mới nói: chúng ta đã ở cạnh nhau 44 năm trời. Trong suốt thời gian đó, nếu tôi có làm gì, nói gì khiến anh em 0 vui thì hãy bỏ qua cho tôi. Chư Tăng mới nói rằng: thưa Ngài, trong suốt mấy chục năm qua chúng tôi đi theo Ngài như bóng với hình 0 rời. Ngài 0 có lỗi làm gì với chúng tôi. Nếu chúng tôi có lỗi làm gì, xin Ngài bỏ qua cho. Sau đó thì trời rạng sáng. Địa chấn rung động. Ngài viên tịch Nibbana. Sau đó bà mẹ của Ngài mới lấy gỗ trầm, 0 lấy gỗ khác, chất thành 1 núi, thiêu xác của Ngài. Bà mẹ làm với 1 tâm tư tuyệt đối 0 phải là mẹ con vì lúc này bà là 1 vị tín nữ Tu Đà Hườn. Bà biết rõ con người vừa ra đi này là bậc Chí Thượng Thanh Văn, Đệ Nhất Đệ Tử của bậc Chánh Đẳng Chánh Giác. Sau khi thiêu xong thì Xá lợi của Ngài có màu như ngọc trai. Xá lợi vì này được gom về 1 nơi. Sau này đến đời vua A Dục thì phân tán mỏng ra thờ chỗ này chỗ kia. Đến năm 1947, người Anh trước đó suốt thời gian họ đô hộ Ấn Độ, trong 1 lần khai quật ở Sanchi, họ tìm thấy 2 hộp bằng đá sa thạch. 1 hộp đề chữ Ma, 1 hộp ghi chữ Sa. Hộp ghi chữ Ma là Xá Lợi Ngài Mục Kiền Liên. Hộp ghi chữ Sa là Xá Lợi của Ngài Sariputta. Họ bèn mang 2 hộp về Viện Bảo Tàng London 1 thời gian nhiều năm. Đến năm 1947 họ mới đem trả lại cho Ấn Độ. Ấn Độ mới tôn trí 2 hộp Xá Lợi này vào trong Viện Bảo Tàng của Ấn Độ với tất cả sự tôn nghiêm bậc nhất mà chính phủ Ấn dành cho.

Có 1 huyền thoại đặc biệt, là 0 biết hôm nay, nhờ các vị Sư Thái Lan hay VN tu hành đến 1 đỉnh cao 1:29:36

[21/11/2022 - 07:12 - dieulienhoa67]

tuyệt đối nào đó. Mà coi như là Xá lợi của Ngài Sariputta, người ta gia tài chỉ có 1 ít, 1 viên nhỏ, 1 viên của Ngài Sariputta, 1 viên của Ngài Moggalana thôi, mà 0 biết sao ở VN và Thái Lan có nhiều quá xá trời. Có lần tôi thấy 1 vĩ 54 viên, trong đó có Xá Lợi Ngài ... Đệ Nhất Vô Bệnh. Khi Nibbana ngài ấy nhập hỏa giới Tam Muội thiêu sạch 0 còn dư sót gì. Vậy mà ở VN có xá lợi của Ngài ấy. trong cái vĩ 54 viên ấy có Xá Lợi của Ngài Rahula, trong khi Ngài Rahula Nibbana trên cõi trời Đạo Lợi. Vậy mà ở VN cũng có Xá Lợi của Ngài ấy.

Sự thực là hiện nay Xá lợi của Ngài Sariputta và Moggalana trên thế giới chỉ có 1 nơi có thôi. Đó là Viện Bảo Tàng Delhi Ấn Độ.

Sau khi Ngài Sariputta tịch xong thì em Ngài là Ngài Cunda mới đem Xá Lợi về trình với Đức Phật. Đức Phật Ngài cầm nắm vài lược nước đựng Xá Lợi của Ngài Sariputta. Mở ra, Ngài cầm trên tay rồi Ngài ngâm 1 loạt 16 hay 18 câu kệ (tôi 0 nhớ rõ) tán thán Ngài Xá Lợi Phát. Đây là lần cuối cùng, con người vĩ đại này 0 còn trên cuộc đời này nữa. Vĩnh viễn 0 bao giờ gặp lại con người này nữa. Ngài tán thán Ngài Sariputta là người có hạnh tu như nước, như đất, như lửa, như gió. Người có trí tuệ như đại dương, như hư không.

1 thời gian sau đó, khoảng 1 tuần, đến phiên Ngài Moggalana bị nạn bị cướp bầm. Trước đó Ngài có chú nguyện là xin cho 1 phần thịt nơi thân sẽ là sắc ý vật để tâm trụ trong đó. Lưu ý là khi họ bầm như vậy, Ngài chưa có tâm tử nên dùng thân thông để cho như vậy, Ngài vẫn còn sống. Chứ còn khi tâm tử xuất hiện rồi thì 0 được như vậy. Sau đó Ngài vào đánh lễ Đức Phật và từ biệt rồi Nibbana. Đám tang của Ngài kéo dài suốt 7 ngày. Chư thiên làm hoa rơi xuống ngập tới đầu gối. Chính đức Phật dạy chư Tăng cách lập tháp thờ Xá Lợi Ngài Moggalana. Bảo tháp đó được bảo trì suốt 200 năm. Đến đời vua A Dục thì vua cho trùng tu lại. Vua cho mang Xá Lợi Ngài Sariputta và Moggalana về xây 1 cái tháp lớn thờ chung cho 2 vị. Tháp này còn to hơn tháp Bồ Đề Đạo Tràng Bodhigaya.

Qua chuyện khác: Đức Thế Tôn từ ở Savatthi đi trở về Vesali. Tại đây nhằm mùa trăng 1:34:46
[22/11/2022 - 06:34 - dieulienhoa67]

Ngài khen rằng: này Anan, trăng rất đẹp. Anan có biết rằng 1 người thành tựu tu tập tới nơi tới chốn Tứ Thần Túc Dục - Cần - Tâm - Thâm. Dục có nghĩa là Pháp Dục, lòng tha thiết trong Pháp, nghĩ tới thiện Pháp thấy vui thích. Dục nơi bậc Thanh thì mạnh hơn của người phàm. Mạnh ở đây 0 có nghĩa là phiền não nhiều mà mạnh là vị các vị tin chắc vào cái thiện. Cần là sự tinh tấn của vị Thánh. Tâm đây là tâm Thánh. tâm đây là tâm tở (của bậc Arahant) hoặc là tâm đại thiện của vị hữu học. Thâm đây là trí tuệ của vị Thánh. Đây là 4 khả năng muốn, tinh tấn, quyết định và trí tuệ. 4 khả năng này gọi chung là Tứ Thần Túc. Người thành tựu 4 khả năng này có thể kéo dài tuổi thọ. Đặc biệt ở chỗ là lẽ ra Ngài Anan nghe như vậy thì Ngài thỉnh Đức Phật dừng Nibbana. Nhưng lúc đó Ác Ma ám tâm Ngài Anan. Trong Chú Giải có nói rõ thế này: đối với 1 người phàm như chúng ta tu học như thế nào cũng còn nguyên vẹn khả năng điên đảo kiến - Vipallāsa. Thấy vô thường là thường, khổ là lạc, vô ngã là có ngã, xấu là đẹp. Điên đảo kiến của phàm phu do tà kiến tác động. Thánh Hữu Học thì 0 còn tà kiến nhưng còn thấy có cái đẹp, cái vui. Quý vị có thể tra Gg chữ Ledi Sayadaw 12 - Vipallāsa. Trong đó có nói thế này: điên đảo có 3 - (kiến điên đảo, tâm điên đảo, tướng điên đảo)* (thường, lạc, ngã, tịnh) = 12 điên đảo kiến. Vị Thánh Tu Đà Hườn 0 còn tà kiến nhưng vẫn còn thấy có cái đẹp trong 1 số trường hợp. Chúng ta 0 nên nghĩ như vậy thì mình giống Thánh Tu Đà Hườn. Vd như trên cõi Trời Ngài thấy có cảnh đẹp thì thích 1 chút, còn ng phàm thì thích tùm lum. Hoặc vd đêm trăng sáng đẹp Ngài ấy thấy thì có pha lẫn tâm thiện và tâm tham 1 chút. Trong đây nói thế này: Vị Tu Đà Hườn, chỉ còn 1 chút cái gọi là tâm điên đảo, tướng điên đảo trong cái đẹp và cái vui>> tc là 4 điên đảo. Do Ngài Ananda còn 4 cái này nên còn sơ hở để Mara tấn công, dù Mara chỉ là phàm phu. Nhất đẳng quyền đại 0 = dao phay chém lén. Võ nghệ cao cường nhưng còn kẽ hở thì vẫn có thể bị tấn công. Chỉ có Thánh Arahant thì mới là hoàn toàn. Nhưng xin nhớ thế này: 1:42:18

[23/11/2022 - 07:46 - dieulienhoa67]

Thánh Arahant 0 thể bị tấn công về tâm, nhưng có thể bị tấn công về thân. Như trường hợp Ngài Mục Kiền Liên bị Ác Ma đi vào bao tử; xem trong kinh Hàng Ma - Trung Bộ. Ngài Anan lúc này là Sơ Quả nên còn sót lại 4 điên đảo là tâm/tướng điên đảo, thích trong cái đẹp và cái vui. 4 điên đảo đó ở Sơ Quả là do trí thấy 4 Đế chưa rốt ráo >> phiền não chưa đoạn trừ rốt ráo. 4 điên đảo tên đây là do phiền não còn sót lại. Trong Chú Giải, Tika giải thích rất là rõ. Vị Sơ Quả còn thấy cái đẹp, cái vui, nhưng 0 còn điên đảo kiến. Có thể vd thế này: 1 người tù bị án chung thân, trong lúc đi làm thấy 1 cảnh hoa đẹp, vị này vẫn có thể vui, thích được. Những đêm đốt lửa trại bạn tù với nhau thì vẫn có thể ca hát ngâm thơ, cười vui. Nhưng đừng thấy như vậy rồi nghĩ anh này thích ở tù. Chỉ cần tới hồi bấy giờ anh thích ở tù hay muốn ra, anh sẽ trả lời là muốn ra. nhưng ngay trước mắt, 1 đêm lửa trại bên thác, có khoai nướng, trà đậm, có anh em bạn tù ca hát ngâm thơ, thì cũng vui. Nhưng vui trong ý thức rõ ràng mình bị án chung thân. Biết rằng khi lửa tàn, quản giáo lửa hết vô trong thì chúng ta chỉ còn lại 2m vuông mà thôi. Vị Thánh Tu Đà Hườn y chang như vậy. Với trí kiến, vị ấy biết rõ tám thân 5 uẩn này là của nợ, gánh nặng, là phiền, khổ, phải bỏ đi. Nhưng vị ấy còn sót 1 chút thấy cái vui, cái đẹp. Nhưng vui trong ý thức rõ ràng của 1 người tù. Chứ các vị ấy 0 giống người phàm mình. Chính vì vậy mà Mara ám. Bằng cách nào? Trong Chú Giải nói: Mara phá Ngài bằng cách tạo ra 1 cái hình ảnh hay âm thanh để Ngài bị chia trí phân tâm 0 nghe được lời Phật nói. Ngài 0 thỉnh Thế Tôn. Sau đó thì Mara xuất hiện thỉnh Phật Nibbana.

45 năm trước Mara thỉnh Thế Tôn Nibbana, Ngài nói rằng vì hàng Tứ Chúng của Như Lai chưa có khả năng Hoằng Pháp nên Ngài 0 Nibbana. Vì bản hoài của Chư Phật là độ sinh, chưa ai giác ngộ hết thì Ngài chưa ra đi được. Lúc này, 45 năm sau, Mara xuất hiện nhắc lại lời nói ngày xưa, nay đã có người hoằng Pháp rồi, xin Thế Tôn Nibbana. Đức Phật Ngài xét thấy nhân duyên, mọi thứ đã xong hết rồi, vấn đề là Ngài tuyên bố thôi! Nên Ngài nói rằng: Mara đừng bận tâm, đừng lo chuyện đó, vì 3 tháng nữa kể từ hôm nay thì Như Lai sẽ viên tịch. Khi Đức Phật Chánh Niệm Tỉnh Giác xả bỏ thọ hành như vậy thì địa cầu rung động. Ngài Anan thấy vậy mới hỏi Đức Thế Tôn thì Đức Thế Tôn mới nói rằng khi này lúc Anan đi nghỉ thì Mara đã xuất hiện thỉnh Như Lai Nibbana, và Như Lai đã nhận lời. Ngài Anan khóc, xin Đức Thế Tôn hãy sống thêm nhưng Ngài nói đã muốn

rồi. Như Lai đã gọi ý nhiều lần nhưng Anan 0 có thính, giờ đã muộn rồi. Nhưng chúng ta cũng phải hiểu ngầm, là dù Ngàn Anan có thính thì Đức Thế Tôn cũng 0 thể sống đời đời kiếp kiếp.

Có 1 chuyện nữa, ngày trước chúng tôi giảng, đi sát theo Chú Giải. Còn bây giờ chỉ tham khảo qua. Câu kệ cảm hứng mà sau khi Ngài nhận lời Nibbana rồi, trong đây có giải thích . Trong Chánh Kinh: Ta lìa bỏ sanh hữu, dẫu sanh hữu cỡ nào đi nữa, Dục, Sắc hay Vô Sắc, thì Ta lìa bỏ nó bằng sự nhẹ nhàng như người lính tháo cởi áo giáp.

Trong số Phật tử thì chỉ có 1% thấy thân này là gánh nặng, và tu hành là để chấm dứt tái sanh phiền não. 99% thì đi cầu phước, đi chùa để tránh họa hoặc tìm chút khuây khỏa cho 1 nỗi buồn niềm đau nào đó. Chứ hiếm người thấy rằng ăn uống tắm rửa, đi đứng sinh hoạt nói cười là phiền phức. Còn cuu mang thân này, niềm đau nỗi buồn này thì còn là gánh nặng. Nên chúng ta 0 có được cái cảm giác của người nhàm chán sanh tử như trong Kinh đề nghị. Như vậy thì chúng ta khó mà hình dung được ý nghĩa câu Phật dạy: Ta lìa bỏ sanh hữu, Dục, Sắc và Vô Sắc giống như người lính khi tàn cuộc chiến tháo cởi áo giáp. Cảm giác đó nó nhẹ cỡ nào. Xong việc rồi.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

www.toaikhanh.com